

Arrest

nr. 106 153 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1.de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
- 2.de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat N. FLAVIANI en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van attaché K. PAPPAERT die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 september 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 september 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 december 2012.

1.3. Op 25 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.4. Op 1 februari 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd aangetekend verzonden op 4 februari 2013.

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in 1371 (1992) in Khoja Ahmad bij Ghazni-stad in de provincie Ghazni en u hebt daar heel uw leven gewoond. U hebt de Afghaanse nationaliteit, bent Tadjiek van etnie en soennitisch moslim van religie.

U werkte al zo'n zes of zeven jaar met uw vader in zijn winkel van keukengerei. Tijdens die periode ging u een of twee dagen per week naar school. Zo zat u intussen in de 10e graad. De winkel was gelegen in Bazar Bazazi, een winkelstraat in Ghazni-stad.

Eind asad, begin sunbula 1391 (eerste helft van augustus 2012) kwamen twee onbekende mannen op een motorfiets naar de winkel. Een bleef buiten staan, de ander kwam binnen. Hij stelde zich voor als een mujahid van mullah M.(...) A.(...) en vroeg of uw vader H.(...) was en of J.(...) dan zijn zoon was. Vervolgens sprak hij met u. Hij sprak u over het goed van de jihad en wilde dat u zich bij hen aansloot. U zou een wapen krijgen en beloond worden. Als u vijanden had zou u die kunnen uitschakelen en als u deelnam aan een zelfmoordaanslag zou u naar de hemel gaan. U weigerde echter door te zeggen dat u verantwoordelijkheid had tegenover uw familie. Ook uw vader protesteerde. Het kwam tot een handgemeen waarop naburige winkeliers kwamen kijken, hetgeen de twee mannen deed vluchten. Uw vader bracht u hierna naar uw tante. Toen hij die avond weer thuis was, kwamen enkele mannen langs op zoek naar u. Ze doorzochten het huis en sloegen hem weer. Hierna keerde uw vader terug naar uw tante en vroeg aan de man van uw tante dat hij u zou helpen het land te verlaten. Met hem ging u naar Kabul waar u enkele dagen bleef en vervolgens verliet u Afghanistan. Toen u met uw vader per telefoon sprak tijdens uw verblijf in Kabul zei hij dat hij dreigtelefoontjes ontving en dat die mannen nog een keer waren gekomen en hem hadden geslagen. Hij raadde u aan zeker Afghanistan te verlaten. Ook na uw vertrek bleven ze uw vader opzoeken. Telkens ze hem spraken zeiden ze dat hij ervoor moest zorgen dat zijn zoon kwam, want als zij u vonden zouden ze u onthoofden. Na uw vertrek uit Ghazni was uw vader klacht gaan indienen bij de politie. Aangezien hij niet wist wie die mannen waren konden zij niets doen. U hebt geen papieren met betrekking tot deze klacht. Rond 23 sunbula (14 september), na uw vertrek, ontving uw vader een dreigbrief over deze kwestie van de taliban.

Ter ondersteuning van dit relaas legde u een taskara (Afghaanse identiteitskaart), een dreigbrief, een brief van uw vader en een foto van u in de winkel voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

De werkwijze van de taliban zoals u die schetst in uw relaas is opmerkelijk. Ten eerste handelden ze heel onvoorzichtig door u en uw vader op te zoeken in jullie winkel in Bazar Bazazi. Uit uw verklaring bleek dat dit een niet onbelangrijke winkelstraat in Ghazni-stad is (zie gehoorverslag CGVS dd. 17-12-2012, p. 8). In de straat bevinden zich veel winkels, een bank, een museum en een politiekantoor. Het politiekantoor lag behoorlijk dicht, want van bij uw winkel kon u de bank zien en het politiekantoor lag tegenover de bank (zie CGVS p. 8). Op de straat was gewoonlijk druk verkeer. Ze kwamen weliswaar 's morgens tussen 07u00 en 08u00, maar er was toch voldoende volk in de buurt om hen uiteindelijk te doen vertrekken (zie CGVS p. 16). Dat ze u in de winkel wilden komen halen is des te opvallender wanneer in acht wordt genomen dat ze ook wisten waar u woonde. Ze zijn u immers ook thuis komen zoeken (zie CGVS p. 11). Het is niet logisch dat ze een openbare en zichtbare plaats 's morgens zouden verkiezen boven uw huis 's avond of 's nachts om u mee te nemen. U hier dan ook mee geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen 'zoiets kan je verwachten van de taliban', een antwoord dat, en dat hoeft geen betoog, gezien bovenstaande bezwaarlijk kan overtuigen (zie CGVS p. 19).

Ten tweede is ook de manier waarop ze u probeerden te overtuigen niet aannemelijk. Zoals men zou verwachten doen ze beroep op uw religieuze gevoelens en uw idealisme opdat u deel zou nemen aan de jihad. Hiernaast schuiven ze echter ook eerder gewone criminele motieven naar voor door te zeggen dat u, als u iemand niet graag ziet of als u vijanden hebt, u met uw vijanden zou kunnen afrekenen (zie CGVS p. 16). Dit staat in groot contrast met hun vermelding van een eventuele zelfmoordaanslag (zie CGVS p. 19), hetgeen dan weer een daad is die oprechte overtuiging en totale overgave vereist. Bovendien is een zelfmoordaanslag een heel afschrikwekkend perspectief, zeker voor iemand die niet bij de taliban betrokken is. Dit moeten zelfs zij beseffen en het is dan ook niet geloofwaardig dat ze van mening zouden zijn u hiermee te kunnen overtuigen.

Ten derde is er de vraag waarom de taliban er zo op gebrand waren specifiek u te rekruteren. U gaf zelf duidelijk aan dat u of uw familie voordien geen banden of contacten met deze 'organisatie' onderhield, dat u er geen sympathie voor had en ook nooit het tegendeel had doen uitschijnen (zie CGVS p. 8, 16-17). Ze hadden dus geen enkele reden om u te vertrouwen. Het is niet aannemelijk dat de taliban op die manier complete vreemden gedwongen bij hun strijd zouden betrekken.

Voorts dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie (zie SRB 'Rekrutering door gewapende groepen', toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is (zie SRB 'Rekrutering door gewapende groepen', toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd is dan ook weinig overtuigend.

De taskara en de foto die u voorlegde ondersteunen uw identiteit, die door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. De dreigbrief en de brief van uw vader hebben slechts bewijswaarde in zover ze kaderen in een coherent verhaal, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Bovendien is de dreigbrief een handgeschreven document dat eenvoudig valt na te maken en de brief van uw vader is opgemaakt ter uwen behoeven en heeft geen objectieve bewijswaarde.

Uit bovenstaande observaties blijkt, en zoals reeds werd aangestipt, dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U bent echter een jongeman van 21 jaar, ging reeds tot de 10e graad naar school en deed al enige werkervaring op in de winkel van uw vader (zie CGVS p. 5-7). Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat u zich in Kabul zou kunnen hervestigen. Bovendien hebt u daar nog een oom langs vaders kant (zie CGVS p. 4, 6-7). In casu dient dus de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en

zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde **H.(...) J.(...)**

geboren te **Ghazni**, op (in) **01.01.1992**

van nationaliteit : **Afghanistan**

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25 januari 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen aangevochten worden. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2.2. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinqies}), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

2.3. Waar verzoeker in zijn “beroep tot nietigverklaring en schorsing van tenuitvoerlegging” vraagt om de tenuitvoerlegging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te schorsen en deze beslissing te vernietigen, dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3.1. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1 A van het Verdrag van Genève en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat in de eerste bestreden beslissing slechts zeer summier wordt uiteengezet waarom men tot deze beslissing is gekomen en dat het een typemotivering betreft waarin geen rekening wordt gehouden met de door hem opgeworpen argumentatie. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het gelijkheidsbeginsel verwijst verzoeker naar een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde beslissing in een volgens hem gelijklopende zaak, waar wel asiel werd toegekend en stelt hij dat de overheid alle burgers op voet van gelijkheid moet behandelen in de mate zij in gelijke omstandigheden verkeren.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een beslissing inhoudende erkenning van de vluchtelingenstatus van een zekere A. M. M., een uittreksel uit het COI Report Afghanistan: taliban Strategies – Recruitment en een document dat onder meer handelt over de nachtbriefen van de taliban.

Ter terechtzitting dient verzoeker een kopie van een “aanvraagformulier” met vertaling in waarin door de “ouderen” wordt bevestigd dat verzoeker door onbekende personen bedreigd werd.

3.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker behoudens het gelijkheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.5.1. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de werkwijze van de taliban zoals hij die schetst in zijn relaas opmerkelijk is daar zij heel onvoorzichtig handelden door hem en zijn vader op te zoeken in hun winkel in Bazar Bazazi, een niet onbelangrijke winkelstraat in Ghazni-stad, en het niet logisch is dat ze een openbare en zichtbare plaats 's morgens zouden verkiezen boven zijn huis 's avonds of 's nachts om hem mee te nemen, (ii) ook de manier waarop ze hem probeerden te overtuigen niet aannemelijk is, zoals wordt toegelicht, (iii) hij of zijn familie voordien geen banden of contacten met de taliban onderhield, hij er geen sympathie voor had en ook nooit het tegendeel had doen uitschijnen zodat zij geen enkele reden hadden om hem te vertrouwen en het dan ook niet aannemelijk is dat de taliban op die manier complete vreemden gedwongen bij hun strijd zouden betrekken, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd zodat het weinig overtuigend is dat hij door hen werd benaderd op de manier die hij beschrijft, (v) de taskara en de foto slechts zijn identiteit ondersteunen, die door het CGSV niet in twijfel wordt getrokken en de dreigbrief en de brief van zijn vader geen bewijswaarde hebben, (vi) het niet onredelijk is aan te nemen dat hij zich in Kabul zou kunnen hervestigen, waar hij nog een oom langs vaderskant heeft en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing – die allen duidelijk en ontegensprekelijk betrekking hebben op het specifiek door verzoeker uiteengezette asielaanvraag zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat het een typemotivering zou betreffen – op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari

2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 januari 2013 (CG nr. 1219439), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.6. Verzoeker wijst erop dat hij heeft aangegeven dat de mannen van de taliban zeer vroeg bij hem en zijn vader in de winkel aanwezig waren, dit op een moment dat er zeer weinig volk in de winkelstraat was. Vanuit het politiekantoor kon men niet zien wat er in de winkel gebeurde. Er stond ook één van de mannen buiten om alles in de gaten te houden. Dit is volgens verzoeker perfect aannemelijk. Hij vervolgt dat ze in eerste instantie niet kwamen om hem mee te nemen maar om zijn vader ervan te overtuigen dat verzoeker mee moest werken met de taliban. Het was een verzoek dat uiteindelijk uitliep op een ruzie. Volgens verzoeker hadden ze niet verwacht dat hij en zijn vader zich zouden verzetten. Bovendien is de taliban 's avonds teruggekeerd naar zijn huis om daar verder te "onderhandelen", aldus nog verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijke argumentatie, waarmee hij in wezen blijft steken in het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de eerste bestreden beslissing, te ontkrachten. Bovendien staat de stelling in het verzoekschrift als zouden de mannen van de taliban in eerste instantie niet gekomen zijn om hem mee te nemen, haaks op zijn verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad leest immers in het gehoorverslag als volgt: ***"Wat vroegen ze u? – Hij zei dat ik moest meegaan en deelnemen aan de jihad. (...) Mijn vader zei: hij gaat niet mee. Hij is nog heel jong. Hij heeft zijn hele leven voor zich. Ik laat hem niet vermoord worden. Ik laat hem ook niet andere mensen vermoorden. Op dat moment werden die mannen boos op mijn vader en ze zeiden: jij bent een ongelovige, en ze gaven mijn vader een paar klappen. (...) Gaven ze meer uitleg over wat u zou moeten doen? – Hij zei: als je meegaat dan krijg je een wapen. (...) als je meegaat, zal M.(...) A.(...) heel tevreden zijn en hij zal je belonen, maar als je weigert, dan worden we verplicht je mee te nemen tegen je wil of dan zal het slecht aflopen, dan zal je onthoofd worden door hem. Als u zou toestemmen, hoe zou dat werken? Dan moest ik meegaan diezelfde dag."*** (administratief dossier, stuk 3, p. 15-16). Op basis van deze verklaringen kon de commissaris-generaal dan ook op goede gronden oordelen dat de werkwijze van de taliban zoals verzoeker die schetst opmerkelijk is daar zij heel onvoorzichtig handelden door hem en zijn vader op te zoeken in hun winkel in Bazar Bazazi, een niet onbelangrijke winkelstraat in Ghazni-stad, en het niet logisch is dat ze een openbare en zichtbare plaats 's morgens zouden verkiezen boven zijn huis 's avonds of 's nachts om hem mee te nemen. Dat de mannen zeer vroeg in de winkel aanwezig waren, dat men vanuit het politiekantoor niet kon zien wat er in de winkel gebeurde en dat er één van de mannen buiten stond om alles in de gaten te houden, doet niets af aan het risico dat zij namen. Verzoeker verklaarde immers dat de mannen uiteindelijk zijn moeten vertrekken omdat andere winkeliers zich verzamelden en wilden weten wat er aan de hand was (administratief dossier, stuk 3, p. 16).

3.7. Zoals terecht wordt gesteld in de eerste bestreden beslissing, is ook de manier waarop ze verzoeker probeerden te overtuigen niet aannemelijk. Verzoeker betwist ook dit onderdeel van de motivering en voert aan dat de taliban in de winkel informatie kwam geven over hun werkwijze en dat zij hem eerst probeerden te overtuigen op grond van geloof alsook met het argument dat hij zich zou kunnen wreken op "vijanden". Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd verslag van European asylum support waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat de

taliban wel degelijk individueel leden trachten te werven en dat zij onder andere het wreken op vijanden als wervingsmotief gebruiken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de door verzoeker bijgebrachte informatie volledig aansluit bij de overwegingen van de eerste bestreden beslissing waar wordt gesteld dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd en dat dit concreet betekent dat het meestal de stam-ouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten (stuk 5, p. 26). Uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift alsook aan het administratief dossier blijkt voorts dat de drijfveren bij jongeren voor rekrutering hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging zijn en dat er zich om deze redenen tal van vrijwilligers aandienen. In hoofde van verzoeker waren geen van deze motieven aanwezig en blijkens zijn verklaringen gaf hij duidelijk aan dat hij zich niet bij de taliban wenste aan te sluiten. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom de taliban zou blijven aandringen om iemand die niet geïnteresseerd is gedwongen te rekruteren. Dit klemt des te meer daar voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag een hoog niveau van welwillendheid en overtuiging vereist is. Zoals terecht wordt opgemerkt in de eerste bestreden beslissing is een zelfmoordaanslag een heel afschrikwekkend perspectief, zeker voor iemand die niet bij de taliban betrokken is zodat het niet geloofwaardig is dat zij van mening zouden zijn verzoeker hiermee te kunnen overtuigen. Evenmin kan geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou de taliban hem als complete vreemde gedwongen bij hun strijd hebben willen betrekken. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan weliswaar blijkt dat gedwongen rekrutering in het verleden in bepaalde regio's wel degelijk voorkwam en dat rekrutering voor zelfmoordaanslagen doorgaans op individuele basis gebeurt, wordt in de aan het verzoekschrift gevoegde informatie uitdrukkelijk gesteld dat gedwongen rekrutering door de taliban niet voorkomt in de provincie Ghazni (stuk 5, p. 29-30), waarvan verzoeker afkomstig is.

3.8. Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste vluchtrelaas.

De door hem bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Met betrekking tot de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat een dergelijk niet-officieel stuk slechts op betekenisvolle wijze kan bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Bovendien betreft de dreigbrief een handgeschreven document dat, zoals terecht wordt opgemerkt in de eerste bestreden beslissing, eenvoudig valt na te maken. De verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document betreffende de nachtbrieven van de taliban doet niets af aan het voorgaande. Het is immers niet omdat dergelijke praktijken gebruikelijk zijn dat de door verzoeker bijgebrachte brief authentiek is en daadwerkelijk door de taliban aan zijn vader werd bezorgd.

De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat de ter terechtzitting ingediende brief/aanvraagformulier betreft van de ouderen benadrukt de Raad dat ingediend documenten en stukken moet beoordeeld worden in samenhang met de door de verzoeker afgelegde verklaringen. Aan voorgelegde documenten kan derhalve slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

3.9. in zoverre verzoeker nog de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert en verwijst naar een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde beslissing in een volgens hem gelijklopende zaak, waar wel asiel werd toegekend, benadrukt de Raad dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Een beroep op het gelijkheidsbeginsel als zodanig is te dezen niet relevant omdat verzoeker

wel beweert doch geen concrete gegevens bijbrengt die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als hijzelf op een andere wijze werden behandeld. Verzoeker maakt derhalve een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.10. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.11.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

3.11.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat het niet onredelijk is aan te nemen dat verzoeker zich in Kabul zou kunnen hervestigen, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschrijven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met de loutere stelling dat de veiligheid er wel verbeterd is doch Kabul nog steeds geen veilige stad is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de Kabul gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en wiens vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden, brengt verder geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die een zekere opleiding heeft genoten en al enige werkervaring opdeed in de winkel van zijn vader niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

In zoverre verzoeker in stuk 6 gevoegd aan het verzoekschrift nog aanhaalt dat hij geen netwerk heeft in Kabul en dat zijn (stief)oom die er woonde naar Ghazni en vervolgens naar Pakistan is gevlucht, wijst de Raad wijst er nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

3.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 27 februari 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
mevr. A. VAN ISACKER,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS